గాలినై పోతాను గగనానికి...

జగిత్యాల బస్‌స్టాండ్ చాలా రద్దీగా వుంది...

వచ్చీపోయే ప్రతి బస్సులోనూ ఫుట్‌బోర్డ్ దగ్గర వ్రేలాడేంత జనం. ఎవరి పనుల కోసం వారు పరుగులు తీస్తున్నట్లు... ప్రపంచంలో ప్రశాంతత కనుమరుగైందనడానికి నిదర్శనంగా జనం కోలాహలం...

సంధ్య ఆరో నంబర్ బస్టాప్ దగ్గర అసహనంగా నిల్చుంది. కాలేజీకి టైమవుతెంది... అయినా బస్సు జాడలేదు.

బస్సు సరే... ఈరోజు అతడేడి...?? చప్పున అతడు గుర్తు రాగానే... మనసు తెరదించేసింది. తనేమిటి? అతడి గురించి ఆలోచిస్తుంది. ఈ మధ్య మరీ ఆలోచిస్తుంది...

దాదాపుగా ఎనిమిది నెలల్నించి ఒకే బస్సులో వెళ్ళటం వల్లనేమో... ముందు ముభావంగా చూసుకునేవాళ్లు... తర్వాత కళ్లతో నవ్వుకునేవారు... ఆ తర్వాత పెదాలు విచ్చుకునేవి... ఆ తర్వాత కళ్లూ పెదాలూ విచ్చుకొని విష్ చేసుకునేవి... బస్సు రష్‌గా వున్నప్పుడు ఇద్దరూ ఒకేచోట ఆనీ ఆననట్టు నిల్చోవాలన్న చిలిపి కోరిక మనసులో ఏమూలో పెరిగి పెరిగి... ఆలా నాలుగైదుసార్లు జరిగి పలకరింపు వరకూ వచ్చింది. ఆ పలకరింపులు బస్సు కుదుపులకి శరీరాలు తాకి పులకరింపులు లేపేవి.

ఆ పలకరింపులు... కేవలం పేర్లు తెల్సుకోవటం వరకే ఆగింది.

ఇద్దరికీ గంటల తరబడి మాట్లాడుకోవాలని వుంది. సంధ్యకైతే మరీనూ... బస్సులో గుండె చిక్కబట్టుకొని... మాటలు కూడదీసుకొని పలకరిద్దాం అనేలోపే జగిత్యాల సిటీపొలిమేరల్లోనే అతడు బస్సాపి దిగిపోతాడు.

సంధ్య మరో అరగంట ప్రయాణం చేస్తుంది. ఆమె బి.యస్సి. ఫైనల్ చదువుతోంది. ఆమె చదివే ప్రయివేట్ కాలేజి జగిత్యాలకి పన్నెండు కిలోమీటర్ల దూరం...

బస్సు వేగంగా వచ్చి ఆగింది. శత్రువు మీద దాడి చేసినట్టు ప్రయాణీకులు ఎగదోసుకుంటూ ఎక్కుతున్నారు. గంట, రెండు గంటలు నిల్చోలేక సీటుకోసం పడే ఆతృత. ఆర్టీసి 'ఆక్టోపస్' లా కదిలింది.

సంధ్య బస్సెక్కినా అతడి కోసమే చూస్తోంది. బస్సు బస్టాండ్ మలుపు తిరుగుతున్న టైంలో అతడు వేగంగా వచ్చి బస్సెక్కాడు. అతడు కన్పించగానే సంధ్య రిలీఫ్‌గా ఫీలయ్యింది. లేకపోతే ఆరోజంతా ఏదో దిగులు. సంధ్యని చూసి పుట్‌బోర్డ్‌మీదినించే అతడు నవ్వాడు.

"ఈ రోజైనా అతడి ఉద్యోగమేంటో ఖచ్చితంగా కనుక్కోవాలి. అతడు దిగే స్టేజిలో ఏ ఆఫీసులూ లేవు" అనుకుంది. అతడి ఉద్యోగం గురించి ఓసారి అడిగితే నవ్వాడు. నవ్వి "చెబితే మీరు జడుసుకుంటారు. నాతో మాట్లాడరేమో?" అని చెప్పాడు. ఎన్నిసార్లడిగినా అదేమాట.

సంధ్య ఈరోజు చాలా హుషారుగా వుంది. కారణం తన బర్త్‌డే. హ్యాండ్‌బాగ్ లోంచి రెండు చాక్లెట్లను తీసి పట్టుకుంది. బస్సులో బ్యాలెన్సడ్‌గా నిలబడటం కష్టంగా వుంది. అతడు జనాన్ని తోసుకుంటూ దగ్గరి వరకూ రాగానే... ప్రక్క సీట్లోని ఇద్దరు పాత బస్టాండ్‌లో దిగారు. సంధ్య చప్పున కూచుంటూనే "అనిల్... కూచో" అంది.

"సారీ... ఈరోజు లేటయింది" అంటూ కూచున్నాడు అనిల్.

"ఈ రోజొక విశేషముంది... ఈరోజు నా బర్త్‌డే" సిగ్గుపడుతూ గుప్పెట విప్పింది. అనిల్ ముఖమంతా ఓకొత్త కాంతి... "నిజమా... నిన్న చెబితే మంచి ప్రెజెంటేషన్ ఇచ్చేవాణ్ణి" అంటూ ఒక చాక్లెట్ తీసుకున్నాడు.

సంధ్యని ఓసారి నిశితంగా పరిశీలించాడు.

రోజూ పంజాబీ డ్రెస్‌లే వుండే తను... ఈరోజు నేరేడు రంగు చీరలో తలలో మల్లెపూలతో వసంతం విచ్చుకున్నట్టు... విప్పార్చిన కళ్లమీద వెన్నెల వర్షం కురుస్తున్నట్టు... చాలా... చాలా అందంగా వుంది.

ఆమె మోచేతిని గిల్లటంతో అతడు వాస్తవంలో పడ్డాడు.

టిక్కెట్స్ ఇష్యూ కాలేదని డ్రైవర్ బస్సాపాడు. ప్రయాణికులు ముచ్చట్లలో వున్నారు.

"ఈరోజు మీ బర్త్‌డే అని తెలీకపోయినా... ఎగ్జిబిషన్ అంతా తిరిగి మీకోసం ఓ చిన్న గిఫ్ట్ కొన్నాను" అంటూ జేబులోంచి కీచైన్ తీసిచ్చాడు.

"ఏం బాగాలేదు" తీస్కుంటూ నవ్వుతూ చెప్పింది సంధ్య. తాళం చెవులు తగిలించుకొనే గొలుసుకి ఓ చిన్నగాజు సీసా... అందులో పసుపు రంగు ద్రవం వుంది.

ఆ కీచైన్‌లో ఓ ప్రత్యేకతుంది. సరిగ్గా చూడండి" చాక్లెట్ నోట్లో పెట్టుకుంటూ చెప్పాడతను. ఆమె కీచెయిన్‌ని అటూ ఇటూ త్రిప్పింది.

"ఏమీ లేదే ప్రత్యేకత" అని అనేంతలోనే గాజు సీసాలోని పసుపు రంగు ద్రవంలో ఓ బియ్యంగింజ కనబడింది. దానిమీద I లివీజుని స్త్రవీగీ అన్న అక్షరాలు కన్పించాయి. విభ్రమంగా చూసిందామె. అతడు పెదాలతో శరీరమ్మీద చేప్తున్నట్టు ఒళ్ళంతా తీయగా కంపించింది...

గుండె, గొంతు మూగవోతుంటే అతడి చేతిని గిల్లి 'థాంక్యూ' అంది మెల్లగా. ఆమె కళ్ళల్లో సన్నటి నీటి పొరను చూసాడతను. కండక్టర్ టికెట్స్ అనడంతో ఇద్దరూ తేరుకున్నారు. అనిల్ రెండు టికెట్స్ తీసాడు.

కాస్సేపటికి బస్సు కదిలింది...

"ఈ రోజు మీతో చాలా మాట్లాడాలని వుంది. కాలేజికి ఒకపూట డుమ్మా కొట్టి వస్తాను. మీరు పనిచేసే ఉద్యోగం పేరు చెప్పరు. ఈరోజు ఎలాగైనా మీకోసం మీ ఆఫీసుకొస్తాను" అంది చిరుకోపంగా.

అతడు నవ్వి ఆ తర్వాత గంభీరంగా అయిపోయాడు.

"రావద్దు... మీరు మాత్రం అక్కడికి రావద్దు. మీరే కాదు ఎవ్వరూ రావద్దని కోరుకుంటాను" అన్నాడు.

"ఎందుకు?"

"అదంతే... సారీ."

సంధ్య చిన్నబోయింది. ఇద్దరి మధ్యా పది నిమిషాలు మౌనంగా దొర్లిపోయాయి. మరో అయిదు నిమిషాల్లో అతడు దిగిపోతాడు...

అతడు దిగిపోతాడు... అన్న ఆలోచనే ఆమెలో దిగులు నింపింది.

"ఈరోజు మళ్లీ ఎక్కడ కలవాలి మిమ్మల్ని...?" ఎటో చూస్తూ అడిగింది.

"మీకిష్టమైతే సాయంత్రం ఆరున్నరకి పార్క్‌కి రండి. నేను రోజు పార్కులో రెండుగంటలు గడుపుతాను ఒంటరిగా..." చెప్పాడు అనిల్.

"మీరు చేసే జాబ్ ఏంటో మాత్రం చెప్పరు" ఉడుకు మోత్తనంగా అడిగింది.

"చెప్పను" నవ్వుతూ చెప్పాడు.

"చెప్పకపోతే మీతో పాటే బస్సు దిగి తెల్సుకుంటాను" అంది రోషంగా. అంతలోనే అతడు దిగాల్సిన స్టేజి వచ్చింది. అతడు సీట్లోంచి లేస్తూ...

"నువ్వు దిగొద్దు గాని... నా ఉద్యోగం చూసి అసహ్యించుకోవనే మంచి మనసు నీకుందనుకుంటాను. వుంటెనే పార్క్‌లో కలువు" అని దిగిపోతూ తన విజిటింగ్ కార్డ్‌ని ఆమె చేతిలో పెట్టి వెళ్లాడు.

బస్సు కదిలింది...

విజిటింగ్ కార్డ్ చదివిన సంధ్య క్షణం పాటు ఉలిక్కపడింది...

ఆ తర్వాత నవ్వింది... అది బస్సు అన్న స్పృహ లేకుండా తెరలు తెరలుగా నవ్వింది.

బస్సులోని జనమంతా అవాక్కయి ఆమెనే చూస్తున్నారు.

పసిపిల్ల ఏదో విచిత్రాన్ని చూసి కేరింతలు కొడుతున్నట్టు... ఆమె విజిటింగ్ కార్డ్ చూస్తునే పడీపడీ నవ్వుతోంది. వెనక సీట్లోని ఓ పెద్దావిడ "ఏంటమ్మాయ్... ఏంటా నవ్వు" అని కసురుకోవటంతో ఈ లోకంలో పడినా ఉప్పెనలా వస్తున్న నవ్వుని ఆపుకోవడం ఆమె తరం కాలేదు. నవ్వుకు కళ్లల్లో నీళ్లు చిప్పిల్లాయి. నవ్వుని ఆపుకోవటం తరంకాక కొంగుని నోటికడ్డంపెట్టుకొని విజిటింగ్ కార్డ్‌ని పదేపదే చదివింది.

పి.అనిల్ కుమార్, ఎం.ఏ., కాటికాపరి, శ్రీ సత్యహరిశ్చంద్ర(రోటరి) స్మశానవాటిక. జగిత్యాల.

* * * *

సంధ్య పార్క్‌కెళ్లే సరికే అనిల్ సరుగుడు చెట్లమధ్య వున్న ఏనుగుబొమ్మ దగ్గర కూచున్నాడు. అనిల్‌ని చూడగానే విజిటింగ్ కార్డ్ గుర్తొచ్చి మళ్లీ నవ్వొచ్చింది. నవ్వుని ఆపుకుంటూ 'హలో మిస్టర్ కె.కె.' అంది ఎదురుగా వచ్చి.

అనిల్ ప్రశ్నార్థకంగా చూసాడు.

"అదేనండి కె.కె. అంటే మీ ఉద్యోగం... దానికో విజిటింగ్ కార్డ్" అనిల్ పక్కనేకూచుంటూ నవ్వింది. అనిల్ నవ్వుతూ చెప్పాడు.

"నా ఉద్యోగం నా నోటితో చెప్పలేక మీకోసం మాత్రమేప్రింట్‌చేయించిన ఒకేఒక్క విజిటింగ్ కార్డది."

"మొత్తానికి భలే ఉద్యోగం... ప్రపంచంలో ఇంకేది దొరకనట్టు...?"

"ఏం... నా ఉద్యోగం మీకు నచ్చలేదా? ఏది దొరకనప్పుడు అదికూడా చేయడం తప్పా?" అనిల్ మొహం కొంత వివర్ణం కావడంతో సంధ్య కూల్‌గా చెప్పింది.

"తప్పుకాదు కాని... ఎందుకో మీలాంటి వారు..."

"ఆ ఉద్యోగం చేయొద్దంటారు... నాపరిస్థితులు నన్ను ఆ ఉద్యోగంలో దింపాయి. ఆరువందల రూపాయల జీతం కోసమే... తప్పదు. దానికైనా మూడొందలు లంచమిచ్చి జాయినయ్యాను తెల్సా?..

"వ్యాట్... కాటికాపరి ఉద్యోగానికి లంచమా...?" ఆశ్చర్యంగా అంది సంధ్య.

"నువ్వింకా బ్రతుకు తెరువు కోసం బయల్దేరలేదు. అప్పుడు తెలుస్తుందిలే. మనం రోజు వెళ్లే బస్సులో కండక్టర్ కుర్రాడు ఎం.టెక్. చదివాడట. అసిస్టెంట్ ఇంజనీర్ ఉద్యోగానికి ముప్పయివేలు లంచం అడిగారని కండక్టర్‌గా జాయినయ్యాడు. అందుకే ఎవ్వరికీ టికెట్టివ్వకుండా లంచం కూడబెడుతున్నాట్ట..." నడుం వాలుస్తూ అన్నాడు అనిల్. తర్వాత ప్యాంట్ జేబులోని మల్లెపూల పొట్లం తీసి సంధ్య చేతిలో పెట్టాడు.

సంధ్య కళ్లు మెరిసాయి.

"ఆ దండ తమరి హస్తాలతోనే నా కురులను అలంకరిస్తే సంతసిస్తాను" అంది కళ్లు చక్రాల్ల త్రిప్పుతూ. అనిల్ లేచి సంధ్య జడలో దండగుచ్చాడు. సంధ్య సవరించుకుంది.

చప్పున ఆమె మెడ వంపులో ముద్దుపెట్టుకొని 'విష్ యూ హాపి బర్త్‌డే' అన్నాడు చెవిలో.

ఆమె ఒళ్లంతా విద్యుత్ తరంగాలు ప్రాకి... ఎక్కడె దాక్కున్న కోర్కెల తేనెతుట్టె జివ్వున లేచింది. పార్కులో జనం పల్చగా ఉన్నారు.

ఆమె చప్పున వెనుదిరిగి చటుక్కున అనిల్ చెంపమీద ముద్దెట్టుకుంది. సిగ్గుతో ముడుచుకుపోయింది.

ఇద్దరి మధ్యా నిశ్శబ్దం...

కళ్లనిండా ఏదో ఉద్వేగం...

పది నిమిషాల తర్వాత 'అనిల్...' అంది సంధ్య. ఆమె స్పర్శతో అతడి గొంతెప్పుడో మూగవోయింది. 'ఊ' అన్నాడు. బలవంతంగా.

"ఏదైనా మాట్లాడు"

"ఏం మాట్లాడను?"

"పోనీ... ఏదైనా చెప్పు"

"ఏం చెప్పను?"

"ఏదైనా జోక్ చెప్పు"

"జోకా... అయితే విను. ఒకాయన రోడ్డంటా వెళ్తూంటే రోడ్డు నానుకొని వున్న ఒక సమాధి మీద కూచొని మరో వ్యక్తి విసనకర్రతో గాలి ఊపుకుంటూ కన్పించాడు. ఈయనకి విచిత్రమనిపించి "ఏమయ్యా... మరీ సమాధి మీద కూచొని గాలి విసురుకుంటున్నావ్.

భయమేయట్లేదా?'' అనడిగాడు.

దానికి వాడు ''మరేం చేయనయ్యా... లోపల మరీ ఉక్కపోస్తుంది'' అనటంతో ఆ వ్యక్తి ఉలిక్కిపడి ఒక్కటే పరుగు...'' అనిల్ చెప్పడంతోనే సంధ్య గలగలా నవ్వింది.

నవ్వుతూనే ''మొత్తానికి కాటికాపరి అన్పించుకున్నావ్... మాట్లాడితే శవాలు, దయ్యాలు, దహనాలు, మరణాలు...'' అంది.

అయిదు నిమిషాల వరకూ అలాగే నవ్వుతూ... సడెన్‌గా నవ్వాపి ''అవునూ... మరణం మీద నీ అభిప్రాయం ఏమిటి?'' అంది సీరియస్‌గా.

ఆమె అలా అడిగే సరికి అనీల్ సైతం కొంచెం గంభీరంగా అయిపోయాడు.

''మరణం... మల్లెపువ్వులాంటిది.

దానిలోని సౌరభం మనలోని మంచితనాన్ని వెదజల్లుతుంది...

అందుకే... మరణం... జననం కంటే గొప్పది!

మరణిస్తున్నానని దు:ఖించకు... నీమరణమే మరొకరికి జీవనం...''

సంధ్య ఆలోచనగా భృకుటి ముడించింది... అతడు చెప్తున్నాడు.

''మన మరణం వల్ల ఒక కట్టెలు అమ్మేవాడి కుటుంబం గడుస్తుంది...

ఒక కాటికాపరి జీవితం గడుస్తుంది... తద్దినాలు పెట్టే బ్రాహ్మడి కుటుంబం సాగుతుంది. చిల్లర నాణేలు, మరమరాలు అమ్ముకునే వాడి జీవనం మన మరణంతోనే ముడిపడివున్నాయి. ఆకస్మిక మరణమైనపుడు అది డాక్టర్లనీ, లాయర్లనీ సైతం పోషిస్తుంది.

''మన మరణం కొందరికి జీవితాల్నిస్తున్నప్పుడు... మరణానికి ఎందుకు భయపడాలి' అందుకే మరణం... జననం కంటే గొప్పది!''

సంధ్య నిశ్చలంగా అతడివైపే చూస్తుండిపోయింది. వాళ్లిద్దరి మధ్య స్మశాన నిశ్శబ్దమే అయింది. ఆ వాతావరణాన్ని తేలిక పరుస్తూ అతడు నవ్వి ''సారీ... కాటి కాపరి అనుభవంతో...' అన్నాడు.

ఆమె నవ్వింది మళ్లీ.

నవ్వుతూనే ''మీరు చాలా గొప్పగా చెప్పారు. కాని నాకు నవ్వొచ్చింది ఆరాధనతో నిండిన ఇద్దరు మనుష్యులు మొదటిసారి ప్రేమ వ్యక్తీకరించు కోవడానికి కల్సుకున్నపుడు మరణం మీద చర్చ జరగడం...'' అంది.

కాటి కాపరినీ ప్రేమిస్తే అంతే మరి...'' అతడు నవ్వాడు ఆమెని దగ్గరకు తీస్కుంటూ...

పరీక్షలయ్యాక వేసవి సెలవులకని ఇంటికెళ్లిన సంధ్య లెటర్ కోసం అనిల్ ఎదురుచూపులు ఎక్కువయ్యాయి. చితిమంటల మధ్య ప్రేయసి గుర్తొచ్చి అతడి నవ్వొచ్చేది.

ఓరోజు సడెన్‌గా కార్డొచ్చింది సంధ్యనించి.

"ఇక్కడ బోర్‌గా వుంది. నిన్ను చూడాలన్పించినా రాలేకపోతున్నాను. అనుక్షణం గుర్తొస్తున్నావు. ఎప్పుడో ఓసారి నీముందు ప్రత్యక్షమవుతాను" సంధ్య.

అది చదివిన అనిల్ నిరుత్సాహపడిపోయాడు. ఎన్నో పేజీలు ప్రేమగా రాస్తుందని ఎదురుచూస్తే రెండు గీతలు, అదీ హడావుడిగా మొక్కుబడిగా రాసింది. రానీ చెప్తా... అనుకుంటూనే ఆ ఉత్తరాన్ని పోస్టుమార్టం గదిమెట్ల మీద కూచోని వందసార్లు చదువుకున్నాడు.

అప్పుడే సర్రున శబ్దం చేస్తూ వచ్చి ఆ గదిముందు ఆగిందొగ జీపు.

దాని వెనకే అంబులెన్స్, ఒక అంబాసిడర్ వచ్చి ఆగాయి.

"ఇదేదో మర్డరో, ఆత్మహత్య కేసో అనుకొన్నాడు అనిల్. ఆడాళ్లరోదనలతో మరో జీపొచ్చి ఆగింది. డాక్టర్‌గారు స్కూటర్ మీదొస్తూనే పోస్ట్‌మార్టం గదిలో దూరాడు. మరునిమిషంలో ఆ ప్రదేశం ఏడ్పులు, పెడబొబ్బలు పోలీసుల హడావిడితో నిండిపోయింది. అందరిలోనూ విషాదం. ఆడోమగో కన్పించలేదు. కాని శవాన్ని మాత్రం పోస్ట్‌మార్టం గదిలోకి గబగబా తీస్కెళ్లారు. బంధువుల రోదనలు మిన్నుముట్టాయి.

అనిల్ తనపని గుర్తొచ్చి వెళ్లబోతూ... బీడీ కాలుస్తున్న జీపు డ్రైవర్‌ని అడిగాడు.

"ఏం కేసు గురూ?" అని.

"పెళ్లిష్టంలేక పెళ్లిబట్టల మీదే విషం మింగిందంట. పెద్దింటి కేసే" అన్నాడు.

"అలాగా" అనుకుంటూ వెళ్లాడు అనిల్.

శవాన్ని స్మశానం దగ్గరికి తీసుకువచ్చాడు.

స్మశానం రోదనలతో దద్దరిల్లింది.

ఆ హృదయ విదారకమైన రోదనలు వింటూంటే అనిల్‌కి జీవితంపై విరక్తిలా అనిపించింది.

రోజూ ఇలా ఈ ఉద్యోగంలో శవాలు, ఏడ్పుల మధ్యే కొనసాగితే తనూ ఓ బ్రతికున్న శవంలాగే తయారవుతాడేమో? ఈ ఉద్యోగం విడిచిపెట్టాలి అనుకున్నాడు.

ఇంతలో ఒకాయన వచ్చి "ఏమయ్యా... కట్టెలు మంచివికావా? శవం మీద సరిగా నిలవటం లేదు" అని కసురుకున్నాడు.

అనిల్ అసహనంగా చూసి "సరిగా పేర్చండి... పదండి" అంటూ వచ్చి శవం మీద కట్టెల్ని ఓ పద్దతిలో పెట్టసాగాడు. అటూఇటూగా 'పోటుమాకు'ల్ని నిలిపాడు.

కట్టెలు పూర్తిగా కప్పబడ్డాయి. ఏడ్పులు, అరుపుల మధ్య స్మశానం చిత్తడిగా వుంది. జారిపోతున్న ఓ కట్టెని సవరించబోతూ... పారాణి దిదుకున్నా ఆ శవం ఎడంచేతి గుప్పిట మూసుకోని... ఏదో తాయిలం దాచినట్టుగా మూసుకొని వుండటం గమనించిన అనిల్ కనుబొమ్మలు ముడివడ్డాయి.

ఆ గుప్పిటిలో ఏదో వుంది... అన్పించింది.

కట్టెని సవరిస్తూ... ఎవరూ గమనించకుండా మెల్లిగా బిగుసుకుపోయిన ఆ గుప్పిటను విప్ప దీసాడు. ఏమీలేదు కాని... కాని చేతిమీద ఏవో అక్షరాలు... కళ్లతో చదివాడు.

"నిన్ను చూడాలన్పించి వచ్చాను- సంధ్య."

అతడి గుండె చిట్లిపోయింది... కపాలంలో నెత్తురు పొటెత్తి మెదడు నరాలు మెలితిరిగి పోయాయి... కన్నీళ్లు గొంతులో సుడిగుండాలయ్యాయి. సంధ్య మొహాన్ని చూసేంతలోగానే నిప్పంటిచారేమో...

చితిమంటలు జివ్వున లేచాయి... మంటల జెండాలై...

అందరూ వెనుదిరిగారు... ఒక్క అతడు తప్ప!! ఒక విషాదగీతం అతన్ని వెంటాడుతూనే వుంది. అతడిప్పటికీ అక్కడే వున్నాడు... కాటికాపరిగా మాత్రంకాదు.

పిచ్చివాడిగా ! ! !

తరతరాల్నించీ... కాలుతున్న పూలతోట

ప్రేమ ! ! !